

Staň sa ohňom v Ohni
Adventné trojdnie s bl. Máriou Celestou Crostarosa.

24. – 27. 11. 2016 Kežmarok, Kláštor redemptoristiek

+ JMJAC

Úvod

Ježiš je najlepším Učiteľom, aký kedy bol, je a bude. A prečo? Pretože On nikdy neučil a nežiadal niečo, čo sám vo svojom živote nerobil. Ak nás žiada, aby sme milovali, odpúšťali, boli milosrdní, bdeli a modlili sa... ak máme pozorné srdce, to všetko sa zrkadlí na stránkach evanjelia, On nás nielen učí slovami, ale predovšetkým svojím životom.

„Všetko v našom živote závisí od vnútorného priateľstva s Kristom“ (Benedikt XVI, Ježiš Nazaretský)
Nestačí pekne hovoriť o modlitbe, počuť a čítať tie najkrajšie myšlienky o modlitbe... treba nám zatúžiť sa modliť. Modlitba je predovšetkým stretnutím sa so živou osobou Krista, je vnútorným priateľstvom s Kristom, ako hovorí pápež Benedikt. Je odpoveďou a prejavom lásky ku Kristovi. Je prostriedkom, nie cieľom sama osebe, je Kráľovnou, ktorá nás privádza pred Kráľa, pretože ona má ku Kráľovi vždy voľný prístup – vo dne i v noci.

To, čo dnešný svet najviac potrebuje je modlitba. Z nej sa rodia všetky obnovy, uzdravenia, zmierenia a pokoj. Naša zem je veľmi chorá a uzdraviť ju môže iba kontakt s Nebom. Kto sa modlí - má všetko, lebo Boh môže slobodne vstupovať do jeho života a vykonávať v ňom divy svojej milosti. Prvým a najurgentnejším povolaním Ducha Svätého, na ktoré máme odpovedať - je modlitba. Náš život bude taký, aká je naša modlitba.

Aby sme vo vernosti a vytrvalosti v modlitbe vytrvali (a v tom spočíva náš boj v modlitbe) je potrebná silná motivácia. Prv ako si priblížime obrazy modlitby u blahoslavenej Matky Márie Celesty, chcem prečítať citát svätého Petra z Alkantary z jeho diela: Rozpravy o modlitbe a rozjímaní. (Sv. Peter z Alkantary, františkán bol duchovným vodcom sv. Terézie a Avily. Jeho knihy boli tiež duchovným pokrmom Matky Celesty , ako to spomína vo svojej autobiografii.

Sv. Peter z Alkantary: „V osobnej modlitbe sa duša očisťuje od hriechu, láska k blížnemu sa nasycuje, viera sa zakoreňuje, nádej sa posilňuje, duch jasá, duša sa rozplýva nehou, srdce sa zušľachtuje, objavuje sa pravda, víťazí nad pokušením, mizne smútok, zmysly sa obnovujú, stráca sa vlažnosť, odstraňuje sa nános nerestí; z tohto spoločenstva sa tiež rodia živé iskry, vrúcne túžby po nebi, a medzi týmito iskrami horí plameň božskej lásky“.

Matka Celesta je pre nás učiteľkou duchovného života je učiteľkou modlitby. Napísala niekoľko diel o modlitbe, ktoré nie sú opracovaním metódy, techniky modlitby, ale predovšetkým ukázaním ako Boh koná v duši človeka, ako sa Boh k nám približuje. Matka Celesta nás nepouča ako sa modliť, ale zdieľa s nami svoju cestu modlitby, píše o nevyhnutnej otvorenosti srdca na Božie pôsobenie a poslušnosti Duchu Svätému, poodhaľuje nám svoje srdce a najdôležitejší vzťah – vzťah lásky a odovzdanosti k Bohu. V diele „stupne modlitby“ , ale aj v iných svojich textoch, predovšetkým v rozhovoroch duše s Ježišom, jednoducho opisuje ako veľmi nás chce Boh obdarovať a akými spôsobmi priťahuje človeka k sebe. Jej zápisky ktorými sa s nami delí zdôrazňujú predovšetkým Božiu lásku, ktorá sa nám dáva, podarúva bez našich zásluh, ukazuje lásku Boha, ktorý nás predchádza aj sprevádza svojou milosťou. Pri čítaní jej textov nemôžeme si nevšimnúť jej neustály úžas, údiv, nadšenie, obdiv nad Božími spôsobmi približovania sa k človeku, jeho vernú a vytrvalú lásku, jeho silu a nehu milosrdenstva.

Matka Celesta je pre nás a chce byť pre každého z nás učiteľkou modlitby, a môže ňou byť lebo sama bola ženou modlitby, ženou zamilovanou v živého Boha. Ženou, ktorá svedčí a chce presvedčiť, že všetko v našom živote závisí od vzťahu s Bohom.

Napísala niekoľko diel o modlitbe, veľa meditácii nad textami Svätého Písma. Dielo, v ktorom opísala vlastné stretnutia s Bohom počas modlitby, nazvala „Rozhovory duše s Ježišom“. Vyberme niekoľko úryvkov z jej textov, ktoré nám priblížia jej spôsob modlitby a ktoré môžu byť aj pre nás novým impulzom pre našu cestu modlitby. Tieto „obrazy modlitby“ sú akoby Ježišovými lekciami na rôznych etapách jej života, a keďže sa nimi s nami podelila, sú pozvaním aj pre nás.

Nasledujúce texty nie sú len o Ježišovi a Celeste a ich priateľstve, aj my sme pozvaní vstúpiť do nášho vlastného priateľstva s Ježišom. Ježiš aj mňa pozýva a volá...

Je dobré, keď nás niekto upozorní a privedie k prameňu vody, ktorá má úžasnú chuť, je veľmi zdravá... nestačí na tento prameň iba pozerieť, treba sa nám z tohto prameňa napit' – a napit' sa musí každý osobne. Ja nemôžem sa napit' za druhého, môžem mu o vode povedať, priviesť ho k žriedlu, ale potom, je to na ňom, aby sa napil... To platí o modlitbe. Boh túži s každým osobitne a jedinečným spôsobom vstúpiť do príbehu lásky...

Obrazy modlitby:

1. V lúčoch Slnka.

„Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka prišlo na svet“. Jn 1, 9

„Ja som svetlo sveta...“ Jn 8, 12 ?

„Jeho tvár bola s' a slnko, keď svieti v plnej sile“. Zj 1, 16

Tento prvý obraz nachádzame v jej autobiografii (str. 36 – 37). Zahĺbme sa do slov, ktoré jej Ježiš povedal na začiatku osobnej cesty modlitby:

- „Jedného dňa ma Pán zavola vnútorným hlasom a povedal mi: „Pozri sa na slnko, ako osvetľuje, zohrieva, dáva rásť rastlinám na zemi a ony prinášajú kvety a plody, a celý svet potešuje svojim jasom. Pozri, ako všade žiari. Iba tí, ktorí zatvárajú okná a nechcú prijať jeho svetlo a hľadiť na jeho jas, zbavujú sa ho z vlastnej viny. Slnko, ktoré vidíš na svete, bolo stvorené ako symbol božského Slnka, ktoré svojim božstvom osvecuje vnútorný svet duše... Cez to hmotné slnko, ktoré stále svieti, budeš obdivovať moju božskú dokonalosť. Uvidíš, ako vďaka teplu môjho Ducha rastú v dušiach rastliny čnosti a rodia kvety a plody večného života. Dávam svetlo, ktoré osvecuje rozum a rozpaľuje vôľu v mojej božskej láske. Mojm božským teplom vysušujem zlé šťavy vytvorené nezriadenými náklonnosťami. Ničím nedokonalosti duší, ktoré majú otvorené oči, hľadia na mňa a dovoľujú božskému jasovi, aby do nich vstúpil. Sú to tí, čo majú otvorené okná duše, ktoré nezavrel hriech. Vždy, keď budeš hľadiť na viditeľné slnko, pamätaj, čo som ti zjavil. To bude tvoja ustavičná modlitba.“

Táto skúsenosť bola pre ňu veľmi silná a túžila sa ňou s nami podeliť, lebo Boh - tak ako Slnko svieti pre všetkých, dáva sa všetkým, ale závisí na nás či ho chceme prijať, či sa chceme otvoriť na jeho pôsobenie v našom živote. Boh môže všetko: môže nás urobiť svätým, môže nás uzdraviť z jedov hriechu, ale nemôže vojsť, ak mu neotvoríme, ak mu nechceme otvoriť. Každá naša

modlitba je otváraním dverí a okien nášho srdca pre Božie svetlo a teplo. V lúčoch nášho slnka, ktoré je symbolom božského Slnka, sa vracia do nás život, rastieme, vidíme správne, kráčame s istotou... Zotrvávanie v Božej prítomnosti ako v lúčoch slnka v nás spôsobuje, že tak ako rastlinky sa ťahajú za slnkom, aj v nás rastie Boží život. Žiť v lúčoch slnka je nielen obrazom modlitby, ale celého nášho života, lebo slnko je zdrojom nášho života. Tam kde nemá dosah, tam nie je život alebo život je veľmi ohrozený – to všetko môžeme preniesť aj do nášho duchovného života.

Tento obraz modlitby – zotrvávania v lúčoch Slnka môžeme aplikovať vždy: či sme na tichej adorácii pred Ježišom v Eucharistii alebo pracujeme, sme vonku v prírode.

Obraz Slnka ako obraz našej modlitby, o ktorej hovoril Ježiš Márii Celeste nám chce povedať ešte inú podstatnú vec: Slnko je v centre našej slnečnej sústavy a všetky planéty vrátane našej zeme na svojej obežnej dráhe krúžia okolo neho. Aj Boh musí byť v centre nášho života, ako náhle je v centre niekto alebo niečo iné, výsledkom je chaos, neporiadok a katastrofa. Modlitba je v našom živote „decentralizáciou“ – presunutím z centra na obvod, všetkého čo nie je Boh a „centralizáciou“ – postavením do centra, stredobodu nášho života Boha a jeho vôle.

Naša kaplnka je tiež pripomenutím, že v centrálne miesto v našom, mojom živote musí mať Boh, ktorý neprijme žiadne iné miesto iba toto prvé, centrálné.

- Stávame sa tým, čo kontemplujeme. Žijeme tým, čo prijímame a vyžaruje z nás to, čím žijeme. Matka Celesta píše: „Duša, ktorá nasleduje Ježiša sa premieňa na prameň svetla a radosti“. (Med. na Advent a Vianoce str. 113)

Modlitba je darom nielen pre nás samých. Ježiš v nás modlitbe premieňa, naplňa sebou aby sme boli prameňmi Božej radosti a pokoja, lúčmi Božej lásky. Ale môžeme dať iba to, čo máme.

- Môjho Otca poznajú tí, ktorí sú čistého srdca, pretože s láskou uprene hľadajú na večné Slnko spravodlivosti, bez mihnutia oka, silou lásky, ako ušľachtilé orly, zamilované do svojho počiatku a večného konca. (Regula o čistote)
- „Svetlo mojich očí, božské Slnko, ktoré ma zohrievaš a osvecuješ temnotu mojej mysle, daj mi svoje svetlo, aby ťa moje srdce hľadalo. Zraň ma svojou čistou a svätou láskou. Vytrhni ma zo zhnitej a zapáchajúcej zeme mojich zmyslov. Znič vo mne všetko, čo nie si ty, Láska moja. Hoci som sa v minulosti dovolila zlému nepriateľovi, aby ma oklamal, odteraz dôverujem len tebe, moja Nádej. Nechcem žiť už ani chvíľu bez teba, Láska môjho srdca. Chcem ustavične kráčať za tebou, lebo ty si môj život, moje srdce a cesta mojej spásy“. (meditácie na Advent str. 128)

A sv. Ján v knihe Zjavenia opisuje nebeský Jeruzalem, nebo ku ktorému putujeme: „Budú hľadiť na Pánovu tvár a na čele budú mať jeho meno. Noci už nebude a nebudú potrebovať svetlo lampy ani svetlo slnka, lebo im bude žiarit' Pán Boh a budú kraľovať na veky vekov“. Zj 22, 4- 5
„Jeho tvár bola s'ťa slnko, keď svieti v plnej sile“. Zj 1, 16

Teda v modlitbe sa začíname učiť tomu, čo bude našou činnosťou a radosťou po celú večnosť. Na zemi sa učíme robiť to, pre čo sme boli stvorení, a teda naše nebo začína už tu na zemi.

2. Dýchanie.

*„Poprosím svojho Otca a on vám dá iného Tešiteľ'a, aby zostal s vami naveky – Ducha pravdy...
Vy ho poznáte, ved' ostáva u vás a bude vo vás“. Jn 14, 16- 17*

Matka Celeste píše vo svojom diele : Stupne modlitby, že modlitba je Božím dychom lásky.

- „Chcem napísať o vdychu a výdychu, ktoré sú nevyhnutné pre náš život...Na modlitbe Boh vdychuje do nás životodárny dych lásky, ktorý sa dá doslovne pocítiť ako „dych života“. Vtedy sa zdá, že duša prijíma životodárny dych a oživuje sa v Bohu. Prijíma vanutie od Boha a zároveň ho Bohu odovzdomňuje. Boh vanie- vdychuje a ona dýcha. Vďaka tomu životodárnemu rytmu sa jej život stáva šťastný“. (S VII,

„Modlitba je dýchaním duše. Tak, ako je správne dýchanie nevyhnutné pre zdravie všetkých telesných orgánov, najmä vtedy, ak od nich vyžadujeme vysoké športové výkony, tak aj vôľa modlitby je dôležitá pre dušu. Keď niekto cíti, že každú chvíľu omdlie, alebo keď vykonáva nejakú fyzickú námahu, má zhlboka dýchať. Ten, kto omdlieva v pokušení a pomaly sa vzdáva pre ťažkosti a únavu, by mal poriadne zhlboka dýchať modlitbou“! (Život v Kristovi, Cantalamessa, s. 141.153)

- „V tebe žijem, dýcham a hýbem sa“. (Med. na pôst, s. 135)
- „Veriť a dúfať v teba, Pane, je životom, v ktorom dýcham tak, ako dýcha telo, aby si zachovalo život“. (R , s. 149)

„Kým vnútorná podstata modlitby je oveľa zložitejšia, na prvom mieste je nepochybne dýchanie: dych duše. Ale prečo dýchame? Pretože inak by sme nežili. To isté platí aj pre modlitbu: je ako dych duše. Kardinál Ravasi

- „Želám si, aby každý môj nádych a výdych boli šípami lásky, ktoré doletia Pane pred tvoju tvár a vyprosia všetko, o čo ťa žiadam... (Med. cez rok, s. 115 – Ranné zasvätenie sa a poďakovanie Najsvätejšej Trojici)

„Modlitba je dýchaním duše.“ – Ona naozaj nie je ničím vnúteným, strojeným, či vymysleným. Je to ale celkom prirodzený prejav žijúceho ducha a každý znovuzrodený kresťan bez nej proste nemôže byť a cíti, ako vnútorne odumiera.

V škole nás na telesnej výchove učili „nádych- výdych“, aby pľúca pracovali lepšie, ale keď dýchanie vysadí, už nepomôžu dobré rady, ani učenie. Človek ostáva odkázaný na druhých, aby ho vlastným dychom z úst o úst oživil. Ak máme problém so živou modlitbou, choďme medzi tých, čo ňou dýchajú, aby nás strhli a aby sme skrze nich boli naplnení Duchom.

Učme sa. Cvičme sa v nej a vyhľadávajme, bratov a sestry, čo potrebujú byť oživení z modlitby do modlitby. Modlitba (dýchanie duše) reanimuje (znovu oživuje) nielen nás samých ale aj tých za ktorých sa modlíme.

„Cirkev sa nezaobíde bez pľúc modlitby“ (Evangelli gaudium 262, s. 181)

Boh nám dáva svojho Ducha Svätého, ktorý chce v nás dýchať, ktorý sa v nás chce neustále modliť. Otvoriť sa na Ducha Svätého znamená prijať ten najväčší dar, ktorý nám Boh dáva – lebo Boh nám dáva seba samého.

Matka Celesta zdôrazňuje, že je to Boh, ktorý do nás vdychuje svoj dych lásky. Naša modlitba vychádza od Boha! Môžeme sa modliť, lebo Boh sa v nás chce modliť. Modlitba nie je o technike, metóde, nie je našom výkone, modlitba je dar, ktorý máme prijať.

Čo je úžasné, je to, že Boh sa skláňa a dáva nám poznať na našej úrovni, komunikuje s nami tak aby sme jeho komunikáciu zachytili a pochopili. Napr. Ako keď rodičia komunikujú so svojim dieťaťom, ako na začiatku vydávajú zvuky, usmievajú sa, hladia maličké, potom postupne vyslovujú slovo, vety... Modlitba rastie spolu s modliacim sa. Modliť sa učíme tak, že sa modlíme.

3. Ratolest' na viniči

„Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. On každú ratolest', ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá ovocie prináša, čistí, aby prinášala viac ovocia. Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal. Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolest' nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ja som vinič, vy ste ratolesti.“

Jn 15, 1- 5a

- „Žijem ako ratolest' spojená s viničom; ...žijem pevná a bezpečná v tebe, moje svetlo“.
(Rozhovory, str. 149)

„Neexistujem inak ako v tebe“. (Rozhovory, str. 77)

Homília Benedikta XVI. počas svätej omše v Berlíne 22.9. 2011

V podobenstve o viniči Ježiš nehovorí: „Vy ste vinič“, ale: „Ja som vinič, vy ste ratolesti“ (Jn 15,5). To znamená: „Ako sú ratolesti napojené na vinič, tak vy patríte mne! Ale tým, že mi patríte, patríte aj jedni druhým.“

Voľba, ktorá je tu potrebná – zostať v Ježišovi, nám umožňuje – naliehavým spôsobom – pochopiť podstatný význam nášho životného rozhodnutia. Obraz viniča je zároveň znakom nádeje a dôvery. Pri vtelení sám Kristus prišiel na tento svet, aby sa stal naším základom. V každej núdzi a suchu je on prameňom, ktorý dáva vodu života, ktorá nás živí a posilňuje. On sám vzal na seba každý hriech, strach a utrpenie a nakoniec nás mysteriózne očisťuje a pretvára na dobré víno. V týchto okamihoch potreby sa niekedy cítíme rovnako ako strapce hrozna pod lisom, ktoré sú úplne odšťavené. Ale vieme, že – spojení s Kristom – sa stávame zrelým vínom. Boh dokáže pretvoriť na lásku aj ťažké a nepríjemné veci v našom živote. Dôležité je, že „zostávame“ vo viniči, v Kristovi.

- Matka Celesta vo svojej autobiografii píše: Pane, aký si láskavý a milosrdný! Ty dokážeš naše zlo premeniť na dobro a z jedu robíš uzdravujúci liek. (A, str. 50)

Naše spojenie s Ježišom nemôže byť iba chvíľkové, prechodné ale trvalé a neotrasiteľné. Život s Ježišom a v Ježišovi je jedinou podmienkou, aby aj náš život bol plodný, tvorivý, aby sme prinášali ovocie Ducha. Každá činnosť bez neho a mimo neho je prázdna, sterilná.

Vinič a ratolesti sú spojené životne a bytostne. Sv. Augustín hovorí: Nech si nikto nemyslí, že môže sám vlastnými silami prinášať aspoň nejaké ovocie. Pán povedal: Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; nepovedal, že bez neho urobíme málo, ale povedal: Bezo mňa nemôžete nič urobiť!

Biblický komentár k Evanjeliu otca Alberta Maggi, OSM

Ježiš je pravý vinič. A Otec je „vinohradník“. Sú tu teda presne rozlíšené roly: Ježiš je vinič, ktorým preteká vitálna lymfa, Otec je vinohradník. Čo je v záujme vinohradníka? Aby vinič prinášal stále

viac ovocia, evanjelista teda píše: “každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, odrezáva. A každú (ratolesť), ktorá prináša ovocie, čistí”, čiže výhonok, ktorý vsakuje túto životnú lymfu, a teda v Eucharistii prijíma Ježiša v podobe chleba a potom sa stáva chlebom pre druhých, prináša ovocie.

Čo znamená, že ho Otec “čistí”? Otec, ktorému z celého srdca záleží na tom (záleží mu na nás!), aby výhonok prinášal viac ovocia, vie rozpoznať tie škodlivé prvky, tie nečistoty, tie nedostatky, ktoré sú vo výhonku, a vie ich odstrániť. A toto je dôležité, táto činnosť prislúcha Otcovi; nie výhonok sa má sústrediť sám na seba, hľadať vlastné nedostatky a snažiť sa ich odstrániť, pretože ak sa bude zameriavať na seba samého, spôsobí neodvratné škody. Postará sa o ne Otec, ak bude vidieť, že tieto obmedzenia, tieto nedostatky, tieto náchylnosti bránia tomu, aby sme prinášali viac ovocia, on ich odstráni, nie my. Lebo ak by sme tak urobili my, mohli by sme poškodiť nosné pramene našej štruktúry a spôsobiť tým príšerné škody. Teda “Otec ho očisťuje”. Toto prináša pokoj; ratolesť sa má starať iba o to, aby prinášala ovocie, o všetky prekážky hojnej úrody sa postará Otec, nie ostatné výhonky, ani vinič, ale iba Otec.

A Ježiš opakuje a hovorí “Zostaňte vo mne a ja vo vás. Podobne ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak nezostane na viniči, tak ani vy, ak nezostanete vo mne”. Ježiš teda opäť nalieha na to, že láska prijatá od neho sa má premeniť na odovzdávanú lásku, inak sme neužitoční. Ježiš sa opäť dovoľáva svojho titulu, božskej podstaty: “Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom”, v tomto dynamickom procese splynutia s Bohom – Boh žiada iba to, aby bol prijatý do života veriaceho, aby tak rozšíril jeho existenciu – “prináša veľa ovocia”.

“Ak niekto nezostáva vo mne, vyhodia ho von ako ratolesť a uschne”. Tento výraz, preložený ako “uschnúť”, ale doslova znamená “vyprahnúť”, si evanjelista požičiava od proroka Ezechiela, keď vidí situáciu ľudu ako údolie plné suchých kostí (kapitola 37), čím opisuje ľud bez Ducha. Kto teda nezostáva v Ježišovi, kto prijíma jeho lásku, ale neodovzdáva ju druhým, ten vyprahne, pretože, opakujem, vlastníme iba to, čo darujeme ostatným.

“Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia (že sme napojení na vinič a dovoľujeme sa očisťovať) a že sa stávate mojimi učeníkmi”. Bežne sa domnievame, že Boha možno osláviť prostredníctvom neobyčajných diel, veľkolepých slávností. Nie, jediný spôsob, ako prejaviť Božiu slávu, je zjaviť jeho lásku, lásku, ktorá sa mu podobá. Jediný spôsob, ako osláviť Boha, je prejaviť v našom živote odpustenie, milosrdenstvo.

„Ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“. Gal 5, 22- 23a

„Že máš ovocie, to je odo mňa“. Oz 14, 9b
Cheime VIAC, stále viac prinášať ovocia!

4. Dieťa v lone matky

„Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň“. Mk 10, 15

„Tým, ktorí ho prijali dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno“. Jn 1, 12

- „Hľa, aká si v skutočnosti – ako malé dieťaťko v matkinom lone, ktoré žije väčšmi jej než svojím vlastným životom. Dieťa nerobí nič samo od seba, ale robí iba to, čo robí jeho matka, a kŕmi sa jej pokrmom. Takisto aj ty, dcéra! Ja som tvoja matka: zrodil som ťa vo svojom

lone, keď som tvoril svet, a aby som ťa zachoval, chránim ťa vo vnútornostiach svojej večnej lásky. Tam ťa kŕmim a zahŕňam dobrou starostlivosťou. Sama od seba nedokážeš vykonať nijaké dobré dielo: sú nimi jedine diela tvojej matky. Keby si opustila jej lono, chýbala by ti životná sila a zahynula by si. Každý človek – pocestný (viator) je ako dieťaťko, nedávno počaté v lone ženy. Ak ho príroda predčasne vyhodí z matkinho lona, prichádza o život a umiera. Rovnako sa deje s človekom – pocestným, ak sa oddelí od svojho pôvodu a počiatku. Chceme preto, aby si bola ako dieťa v lone svojej matky. Netúž po ničom inom, iba po tom lone, ktoré ťa zrodilo a chráni ťa. Vtedy sa staneš slobodná od všetkého, čo je pre človeka nebezpečné. A твоjím lonom je úplné odovzdanie sa do mojej dispozície. Odovzdaj sa do starostlivosti a ochrany svojej matky“ (Rozhovory, s. 107)

- „Priviň sa vždy k lonu svojej milovanej matky. Ak sa k nemu privinieš, nedosiahne ťa nijaké zlo, lebo do toho vnútra radosti nepreniká žiaden bôľ... Ži teda ako dieťa v mojom lone“ (R, s. 108)
- „Moja milovaná, ja ťa nosím ako dieťa v mojom lone a v mojom srdci“ (R, s. 119)

Jedným z ovocí modlitby je postupné poznávanie Boha aj seba samého. Hlavným ovocím modlitby je poznanie Boha ako Otca a seba ako jeho milovaného dieťaťa! Čím viac napredujeme vo vzťahu s Ježišom, tým viac poznávame Otca.

„Nik nevie, kto je Syn iba Otec, ani kto je Otec, iba Syn a ten, komu to Syn bude chcieť zjaviť“ (Lk 10, 22).

V tomto obraze modlitby nás Matka Celesta vedie k podstate našej identity, vedie nás do najhlbšieho vnútra našej bytosti a nášho vzťahu s Bohom. Naša identita – Božieho dieťaťa, Božej dcéry alebo Božieho syna je neotrasiteľná.

Čím je vzťah matky s dieťaťom pod jej srdcom? Pomyslime si, čo to znamená, a čo to znamená pre náš život.

Božia láska, Otcova láska je ako láska matky ku svojmu dieťaťu, je jedinečná pre každé dieťa. Prijasť tento dar Božieho Otcovstva a môjho synovstva je najväčším darom Ducha Svätého. „Dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme Abba Otče“ (Rim 8, 15). Celé úsilie (ak tak môžeme povedať) Ducha Svätého spočíva v tom, aby sme konečne vnímali seba ako milované Božie deti, aby celá naša bytosť volala: Otče!

Ak pozemskí otcovia sa nevýslovne tešia, keď ich dieťa volá oci, tati... o čo viac Boh – náš Otec! Zamysleli sme sa niekedy nad tým, akú radosť má Boh, keď ho voláme: Otče, otecko?!

„Keď Boha oslovíme 'otecko', spôsobuje mu to jedinečnú radosť – radosť z otcovstva“. (Život v Kristovi – R. Cantalamessa, s. 150) Keď hovoríme Bohu – Otče, vyznávame nielen jeho otcovstvo ale prijímame seba za jeho deti, prijímame seba v našej najhlbšej identite, v našom prvotnom povolani Božích dcér a Božích synov.

- „Boh je všetkým dobrom pre dušu, ktorá v neho s dôverou dúfa. On je môj Otec aj moja Matka, jediné bytie a môj život“ (Autob. s. 65).

5. Dolina pri úpätí vrchu

„Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“. Mt 11, 29

- „Moja milovaná, predstav si ma ako nedohľadne vysokú horu, ktorej štít je v nebi a ktorej zemský základ tvorí fundament sveta. (Táto hora siaha až k vrcholku nebies a je z najrýdzejšieho zlata lásky. Na nej je ako na uholnom kameni postavená moja bojujúca a putujúca Cirkev. Hora v sebe zahŕňa všetky vlastnosti môjho božstva a v nej ako v

najbohatšej zlatej bani sa ťažia všetky bohatstvá a najrozmanitejšie rôznofarebné drahocenné kamene.) Z nej prúdia hojné prúdy krištáľových vôd a zavlažujú doliny, ktoré ju obklopujú. Týmito dolinami sú ľudia, pútnici, ktorí ma milujú v tomto živote. Sú dolinami, pretože umierajú sami sebe. Vďaka svätej pokore a sebazpoznaniu sú údoliami, ktoré obklopujú moju horu, a preto sú schopní prijať hojné vody mojej milosti.

Milovaná duša, urob všetko preto, aby bola tvoja dolina dostatočne hlboká, a preto neprestajne odumieraj vlastnému bytiu. Pamätaj, že čím bude hlbšia, tým hojnejší bude potok stekajúci do nej a naplňajúci ju mojimi darmi. Lebo nebotyčná hora môjho božstva bola postavená v hĺbinách zeme mojej ľudskej prirodzenosti. Moja ľudská prirodzenosť nebola však údolím, bola stredom a základným kameňom Cirkvi. Bola natoľko pokorná, že sa mohla stať neochvejným základom vysokej hory môjho božstva. Preto doliny – vyvolené duše ...sú s' ťa údolia, ktoré sa naplňajú vodou stekajúcou z hory“ (R, s. 46- 47)

Tento obraz našej modlitby ako doliny pri úpätí vrchu nás učí postoja pokory. „Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť“ (1 Pt 5,5) Pokora má takpovediac absolútnu moc nad Božím srdcom, priťahuje plnosť milosti. Spojená s nádejou „núti“ Boha, aby zostúpil do našej doliny chudoby a postaral sa o nás. Ak chceme vystúpiť veľmi vysoko, musíme najprv zostúpiť veľmi hlboko. Evanjelium nám predstavuje neprekonateľný vzor pokory a pravdy – Máriu, ktorá svojou pokorou pritiahla Boha, nie darmi a milosťami, ktoré boli Božím darom, ale svojou pokorou a poníženosťou sa stala morom - pokladnicou všetkých milostí – plná milostí. Plná Boha – lebo prázdna od seba.

Matka Celesta v meditáciách na Advent a Vianoce píše rozjímajúc nad slovami magnifikatu: „*Lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice.*“ (Lk 1, 48).

- Duša moja, vojdí do mystickej doliny opravdivej pokory, do ktorej zostúpil tvoj veľký Pán a kde z lásky k tebe prebýval s veľkým zaľúbením. Touto dolinou pokory je najčistejšie Máriine lono, do ktorého zostúpil tvoj veľký Kráľ, ktorý sa ponížil a pokoril¹. V nej nachádzal zaľúbenie od večnosti, pretože jeho matka sa tým väčšmi ponížila, pokorila a bola malá vo vlastných očiach, čím väčšie milosti a dary dostala od Pána. A hoci v sebe videla Božie poklady, hľadala na ich pôvod. Vážila si ich a chválila ich v Pánovi, pretože skutočná pokora, ktorá je osvietená svetlom Ducha Svätého, neschováva Božie dary pre seba, nepripisuje ich sebe ani ich neoddeľuje od nekonečného prameňa, v ktorom sú uložené. Mária bola pokladnicou Božích pokladov, pretože bola zázrakom pokory.

Nauč sa, v čom spočíva skutočná pokora. Nie je to nedôvera ani malomyselnosť, ktorá sa navonok prejavuje v slovách: „Aká som len biedna! Čože ja, úbohá hriešnica, môžem urobiť?“ Napodobňuj svoju Matku a Pani. Neponáraj sa do takejto nedôvery, ktorú považuješ za pokoru. Je totiž falošná. Je to pokora, ktorá pochádza od nepriateľa, ktorý chce, aby si stratila odvahu. Pravdivá pokora je veľkodušná, plná dôvery a svetla, v ktorom duša spoznáva Božie dary a chváli za ne samého Boha.

Pros najsvätejšiu Pannu, aby ti u Boha vyprosila čnosť pokory a ukázala ti, čím je pravdivá pokora“ (Meditácie na Advent a Vianoce, s. 59 – 60)

- „Pán priniesol z neba na zem božskú čnosť pokory ... Pán prišiel z neba, aby nás ju naučil...Pros Ježiša, Učiteľa pokory, aby ti túto čnosť vyprosil od Boha, svojho a tvojho Otca“ (Med. cez rok, s. 86- 87)

¹ Porov. Flp 2, 7 – 8.

Jedného dňa povedal Ježiš francúzskemu kráľovi sv. Ľudovítovi: „Chcel by si sa modliť ako svätec. Ja ťa pozývam, aby si sa modlil ako úbožiak!“ Modlitba, ktorá prechádza nehom, ktorá zasahuje Božie srdce a priťahuje jeho milosť, vyviera z hĺbky našej biedy a hriechu. „Z hĺbín volám k tebe Pane, Pane, počuj môj hlas“ (Ž 34,7). „Veď on nepohrdá ani neopovrhne nešťastným chudákom; ani svoju tvár neodvracia od neho, lež vyslyší ho, keď volá k nemu“ (Ž 22, 5).

Ježišovo vtelenie, narodenie a celý jeho život až po smrť bolo poznačené pečatou pokory. Keď čítame rozjímanie Matky Celesty v meditáciách na Advent a Vianoce, na Pôst alebo obdobie cez rok, téma pokory Ježiša a Márie je obľúbeným motívom vo všetkých jej dielach. Pokoru obdivuje aj u Alžbety, mudrcov, pastierov:

- „Duša moja, rozjímaj o tom, že Boh je priateľom pokorných, jednoduchých a poslušných. Ako prvých sa rozhodol povolať nábožných a pokorných pastierov, ktorých svet považoval za bezvýznamných. Zjavil sa im a odhalil im svoje božské poklady, pretože je priateľom pokorných, jednoduchých a poslušných. Boh osobitne miluje pokoru, ktorá je jeho čnosťou. Uvedom si, že ty si volíš celkom inú cestu, než bola cesta, po akej kráčal tvoj milujúci Boh. Uznaj svoju pýchu a pochop, že všemožne utekáš pred ponížením a pred jednoduchosťou lásky. Poslušnosť je dcérou pokory a jednoduchosti lásky“. (Med. na Advent a Vianoce, s. 108)

Len náš nedostatok pokory bráni Bohu, aby nás naplnil tak, ako by chcel a mohol. Iba pokora nás uschopňuje a „vytvára priestor“, aby nás Boh mohol naplniť.

Pokora je veľkou ochranou pred naším nepriateľom, pretože čo ako by chcel, k pokornému on nemá prístup. Sv. Anton Veľký v jednom zo svojich videní uzrel nespočetné množstvo nástrah, ktoré nepriateľ nastražil na zem a nariekal: „Ktože sa vyhne všetkým tým nástrahám? A dostal odpoveď: Pokora“.

Pokorné srdce je dokonalým Božím príbytkom, miestom kam Boh zostupuje so zaľúbením a kde sa rád prechádza.

- Uč sa od toho, ktorý hovorí: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11, 29). Ježišu, nehovoriš, aby som sa od teba naučila robiť veľké veci a konať zázraky, ale chceš, aby som sa od teba naučila byť pokornou, ako si bol ty. Bože môj, iba od teba očakávam božskú čnosť pokory, pretože sama osebe som pyšná. Moje občasné úkony pokory sa prejavujú iba v slovách, ale v srdci zostávam stále povýšenecká a pyšná. Ježišu, Láska moja, nikdy nebudem schopná pokoriť sa z celého srdca a žiť v takej tichosti ako ty. Med. cez rok s. 73

Buďme pokornými dolinami, a chcime byť viac a viac pokornými - hlbokými, aby Pán mohol v nás konať dielo svojej milosrdnej lásky, aby sme boli tak ako Panna Mária prameňmi Božích milostí pre našich blízkych, pre tento svet!

6. V Ježišom Srdci

„Pod'te ku mne všetci...“ Mt 11, 28a

- „Dnes ráno ťa mimoriadnym spôsobom pozývam do svojho srdca a túžobne ťa očakávam. Chcem, aby si sa v ňom zasnúbila so všetkými dušami, ktoré sú v mojej Cirkvi, ako aj s tými, ktoré ešte nie sú v jej lone. Túžim, aby si ich milovala rovnakou láskou, akou ich ja vrúcne

milujem. A podobne ako som ja myslel väčšmi na ne než na seba, kým som bol na svete, tak isto aj ty – nemysli už na seba, ale na spásu duší, ktoré tak veľmi milujem...

Modlitbou vstupujeme do Ježišovho Srdca. Je to Ježiš, ktorý nás pozýva, aby sme tam vstúpili a vchádzali neustále. Modlitba je nevyhnutným prostriedkom, aby sme si osvojili Ježišovo zmýšľanie, lásku jeho Srdca voči Otcovi a všetkým našim bratom a sestram.

Pápež Benedikt XVI vo svojom poslednom posolstve na Pôstne obdobie povedal: „Otvoriť sa Ježišovej láske značí dovoliť mu, aby žil v nás a priviedol nás k tomu, aby sme milovali s ním, v ňom a ako on“. Spolu s Ježišom milovať tých, ktorých on miluje...

- V tvojom srdci som počula tlkot všetkých srdc, ktoré Ťa milujú. Boli v ňom vyryté všetky duše, ktoré si stvoril a vykúpil, a spolu s nimi tam bolo ponorené v tebe aj moje srdce“. (R, s. 38- 39)
- Dobro moje, zdá sa mi, že každý úd tvojho mystického tela je spojený s mojím srdcom, Ježišu môj. V mojom srdci spojenom s tvojím srdcom nosím vyrytý obraz všetkých duší – svojich bližných. Môj Pane, od chvíle, keď som sa s nimi zasnúbila v tvojom božskom srdci, ustavične trpím bolesťou lásky a môj duch bez prestania volá k tebe prosebným hlasom o spásu ich duší. Je to tajomné volanie, ktoré telesný jazyk nedokáže vysloviť. Môj Pane, môj duch sa ti prihovára bez prestania v každej chvíli jemným, tichým vzdychom a prináša ti mojich milovaných bratov hriešnikov alebo stiesnené duše, ktoré sú v očistci, alebo duše kráčajúce po ceste tvojej svätej lásky.

Môj Pane a Otče, svojou láskou stravuješ moje vnútro. Celá moja duša sa stala plameňom, ale nie preto, aby sa radovala z odpočinku. Ustavične bdiem a neviem, kto ma zobúdz a raní počas môjho pokoja. Je to akoby mi niekto vravel: „Prečo sa nesnažíš urobiť niečo na slávu a česť svojho najvyššieho Dobra a nechávaš plynúť dni života, ktoré sú také drahocenné pre tých, ktorí milujú?

Zabudni na seba, nemysli už na seba. Modlitbou, príkladom a slovami konaj vo svojom bližnom diela na oslavu veľkého vladára“. (R, s. 40)

„Ak sme zjednotení s Ježišom, hľadáme to, čo hľadá on a milujeme to, čo on miluje“. (por. Evangelii gaudium, 267)

Keď nás Ježiš pozýva , aby sme vstúpili do jeho Srdca, pozýva nás nielen k tomu, aby sme prijali jeho lásku voči nám, ale pozýva nás k tomu, aby sme mu dovolili, aby on naše srdce rozšíril. Aby naša láska nebola zameraná iba na neho ale aj na tých, ktorých on miluje.

My máme problém milovať. Všetci sa potkýname v láske a prichádzame skôr či neskôr k poznaniu, že zdrojom lásky a prameňom lásky je jedine Boh a ak nám on nedá silu milovať, nie sme schopní naplniť toto poslanie. A toto poznanie je veľmi dobré, my potrebujeme zakusovať svoju biedu a svoju neschopnosť, aby sme „vchádzali, vstupovali“ do Ježišovho Srdca a tam čerpali lásku, tam sa učili milosrdenstvu a Božiemu pohľadu na seba aj iných našich bratov a sestry.

7. Šaty modlitby

„Bez prestania sa modlite“. 1 Sol 5, 17

„Vo všetkých modlitbách a prosbách sa modlite v každom čase v Duchu! Ef 6, 18

- „Vysvetľuješ mi to pomocou tohto prirovnania: manžel, ktorý miluje svoju manželku, nedovolí, aby nosila iba jedny šaty a jeden šperk, ale teší sa, keď sa oblieka do mnohých farebných šiat a zdobí sa rôznymi šperkami. Takto mi objasňuješ, že sa ti páči, keď odpočívam spánkom lásky, ale je ti tiež milé, keď sa môj duch v iných chvíľach modlí ostatnými druhmi modlitby: vrúcnou prosbou, orodovaním, zadosťučinením, zvelebovaním, vzdávaním vďaky, modlitbou odovzdanosti, zaľúbenia, chvály a vďačnosti a podobnými modlitbami, ako aj každým slovným prejavom chvály, myšlienkami, utrpením, nádejou, dôverou, vierou a láskou. Preto ma pobádaš, aby som slovami, srdcom či citmi prebudenými tvojou láskou konala tieto úkony. Vravíš mi, že sa ti páči, keď celý človek, vnútorne aj navonok, prichádza k tebe a modlí sa svojimi citmi aj zmyslami. A aby som to dokázala, sľubuješ mi a zároveň udeľuješ schopnosť modliť sa týmito všetkými spôsobmi modlitby. Môj duch stále volá k tebe neutíchajúcim volaním, lebo ty si môj Boh, moje nekonečné a večné milosrdenstvo. Môžem ti všetko povedať a som si úplne istá, že vo všetkých svojich potrebách nájdem útočisko a liek. (R, s. 125)

- „Pánovi sa páči, keď každý človek, každá duša, jeho nevesta, prosí za seba a za dobro blížneho v modlitbe prihovoru. Dokonáva sa to rôzne. Buď je to modlitba osoby pohnutej samým Bohom, alebo vznietenej Božou láskou k svojim potrebám, alebo k potrebám blížneho. Vždy však tým, ktorý ju vznecuje je sám Boh. Táto **modlitba je láskou, ktorú Boh vlieva človekovi** pre potreby Cirkvi, spoločenstva, nejakého hriešnika, alebo duší v očistci, zhodne so zaľúbením Pána.
Vzhl'adom na úžitok a dokonalosť mnohých, nám Boh dáva vnútorný impulz, ktorý sa rodí z dôvery Bohu. Vtedy sa modlíme po celé dni, milujúc Boha. Boh je ten, ktorý nás pohýna, ktorý chce rozlíať milosrdenstvo na svoje stvorenia. (Stupne modlitby XVI.)

V liste Rimanom 8, 26 sv. Pavol píše, že sám Duch Svätý sa za nás prihovára. Môžeme povedať, že Duch Svätý sa za nás neustále prihovára a učí nás prihovárať sa za iných. Najistejší spôsob, ako zladit' našu modlitbu s modlitbou Ducha, je prihovárať sa za iných. Prihovárať sa v modlitbe znamená zjednotiť sa vo viere so vzkrieseným Kristom, ktorý je živý a neustále sa prihovára za svet (por. Rim 8, 34; Hebr 7, 25 1 Jn 2, 1) Ježiš je naším učiteľom modlitby a vo svojej modlitbe na konci pozemského života nám zanechal najušľachtilejší príklad orodovania. – Za nich prosím...za tých, ktorých si mi dal...zachovaj ich...neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým...posväť ich pravdou...(por. Jn 17) Ježiš pokračuje vo svojej modlitbe orodovania skrze Ducha Svätého, ktorý sa za nás prihovára.

Cirkev na sviatok Všetkých svätých, prosí Boha o vyslyšanie „pre veľký počet orodovníkov“. K tomuto počtu orodovníkov sme pozvaní pripojiť sa aj my. Sv. Ambróz hovorí: „Ak sa modlíš za seba, pomodlíš sa iba za seba. Ak sa niekto pomodlí iba sám za seba, dostáva menšiu milosť ako ten, ktorý prosí za druhých. A pretože sa jednotlivci modlia za všetkých, všetci sa modlia za jednotlivcov. Z toho vyplýva, že ak sa budeš modliť za všetkých, budú sa modliť za teba všetci, lebo ty si jeden zo všetkých“. (Cantalamesa: Život v Kristovi, str. 154- 155)

V Starom zákone máme nádherné postavy veľkých orodovníkov. Spomeňme si na Abraháma, kráľovnú Ester, všetkých prorokov a zvlášť Mojžiša, ktorý vyniká ako muž modlitby, ako orodovník medzi Bohom a Izraelom. Mojžišova modlitba, Mojžišovo orodovanie umožňuje Božiemu milosrdenstvu konať. V Piatich knihách Mojžišových nájdeme aspoň 25x zmienku o Mojžišovej modlitbe za neverný ľud a dokonca Mojžiš sa prihovára aj za faraóna(5x). Boh našiel Mojžiša, ktorý sa nechal zapáliť ohňom lásky. Horel Božím súcitom a túžbou po spásu svojho ľudu.

- „Môj Pane, ...ty si mi včera povedal: Priateľka môjho srdca, som rád a teší ma, keď sa so mnou rozprávaš v každom čase, pretože ťa stále počúvam a požehnávam vrúcne a naliehavé prosby, ktoré mi prednášaš za seba a za svojich blízkych. Bože mojich útrobov, vďaka tomu moja duša dokonale pochopila, že sa ti veľmi páči, keď duša, tvoja nevesta, nielen prijíma tvoju nežnú dôvernú a odpočívajúcu sa v nej, ale je ti milé, keď v každom čase k tebe volá neutíchajúcim hlasom a celou silou, akú vlastní, aby prosila o tvoje milosrdenstvo pre seba a svojich blízkych“. (R, s. 125)
- „Moja milovaná, už vieš, že nič ma neteší väčšmi, ako uzdravovanie mojich zranených údov, ktorými sú biedni hriešnici. Maj vo mňa živú dôveru, že to budeš môcť vykonať s pomocou mojej milosti. Nevesta moja, nečuduj sa tomu, čo ti navrhujem. Vysvetlím ti to veľmi jasne. Nevidíš, že na svete niektoré duše páchajú nepravosťou, oddávajú sa úplne diablu, svojmu nepriateľovi, a spájajú svoju zvrátenú vôľu s jeho vôľou? Tak spôsobujú mojim úbohým stvoreniam veľké zlo, akým sú čary a iné zhubné osídla, a to často proti vôli tých nešťastníkov, ktorých môže vyslobodiť iba moja moc. Napriek tomu, že moje strápené stvorenia nechcú upadať do tých zhubných osídel, zlá vôľa zvrátených ľudí, spojená s diablovou vôľou, im spôsobuje veľa škody. Hoci tí ničomníci nemajú nijakú moc nad mojimi stvoreniami, privádzajú na ich telo rozličné zlo, ktoré sú schopní spôsobiť a ktoré bolo dopustené v súlade s mojimi najvyššími cieľmi: ja to zlo využijem pre dobro mojich duší. Ak nejaký ničomník spojený s diablom môže urobiť toľko zla, čo podľa teba môže urobiť človek dobrej vôle zjednotený v čistej láske a milosrdenstve s mojím božským srdcom, ktoré je jeho jediným Pánom? Teraz ťa naučím, ako môžeš pripútať k môjmu srdcu hriešnikov, ktorí sú ti zverení. Keď ma budeš prijímať v Najsvätejšej sviatosti, neodvolateľne sa mi odovzdaj a obetuj môjmu srdcu svoju vôľu aj celú svoju bytosť, spoj ju s vôľou všetkých mučeníkov, ich krv spoj s mojou najdrahšou krvou; spoj ju tiež so srdcami všetkých, ktorí ma milovali a milujú, so srdcom mojej Matky a napokon so srdcami zatvrdilých hriešnikov. Zviaž ich s mojím srdcom a obmy ich mojou krvou, a tak ich predstav môjmu Otcovi. Pros ho, aby pre moje srdce tieto väzby upevnil. Uistujem ťa, že pre mňa ti to nikdy neodoprie; neodoprie to ani tebe, ani nikomu, kto to učiní z úprimného a vrúcneho srdca“. (R, s. 42- 43)

Prosebná modlitba, modlitba orodovania za iných je pre Matku Celestu vrcholom modlitby. Čím viac vstupujeme do Ježišovho Srdca a osvojujeme si city jeho Srdca, nemôžeme konať inak ako On!

8. Oheň v Ohni

„On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom“ Mt 3, 11

„Oheň som prišiel vrhnúť na zem...“ Lk 12, 49

- Dcéрка, chcem, aby si sa spaľovala v čistej túžbe po láske a v tom plameni uvidíš Mňa, lebo on bude horieť a dávať svetlo, aby si uvidela Mňa v tebe – Život tvojej duše a „hnaciu Silu“ tvojich pohnútok. Týmto spôsobom spoznáš lásku, ktorou ťa od vekov milujem a zabudneš na stvorené veci, pretože v nestvorenom a predvečnom Dobre budeš mať život. Ten plameň ťa bude spaľovať tak dlho, kým z teba neučiní dokonalú obeť. Ten plameň Ducha Svätého, ktorý ťa zjednocuje s tvojím Bohom, zničí tak ako oheň každú tvoju nedokonalosť, ktorá sa nachádza v zemi tvojho srdca. V tom svetle, keď bude zničená každá zemska nečistota, v tom istom plameni, uvidíš Mňa tak, ako Mojžiš v horiacom kríku. To znamená, že oči tvojho ducha uvidia Mňa, tvoje uši budú počuť môj hlas, moja vôňa ťa osvieži, tvoje ústa okúsia môj pokrm spásy; zakúsiš ma svojím dotykom...

Nech je tvojím pokrmom láska a plameň, v ktorom sa spaľuješ dňom i nocou, až sa staneš ohňom. Nech je ten oheň tvojou túžbou, aby si ním bola strávená; vo všetkom mŕtva pre svet. Budeš žiť iba láskou, v láske a z lásky horieť, až sa staneš ohňom v Ohni, bez akejkolvek odlišnosti. (Meditácie na december. med.20)

Origenes napísal: „Kto je pri Ježišovi, je pri ohni“, môžeme dodať, že sa stáva ohňom. Ježiš nám vrúcne túži dať svojho Ducha, aby v nás zahasil oheň žiarlivosti, hnevu, nepriateľstva a zapálil oheň lásky, milosrdenstva, priateľstva... Je teda oheň ktorý ničí a oheň ktorý dáva život. Ak sa každý deň otvárame na Ježišovho Ducha, On nás robí ohňom v Ohni, lebo sa stávame takými, s kým prebývame, s kým sme.

KKC por. 696 - Oheň je jedným z najvýraznejších symbolov Ducha Svätého. Je symbolom pretvárajúcej sily pôsobenia Ducha Svätého, ktorý pretvára to, čoho sa dotkne.

KKC 1127 – Podobne ako oheň premieňa na seba všetko, čoho sa dotkne, tak Duch Svätý premieňa na Boží život to, čo sa podriaďuje jeho sile.

Ježišovou túžbou bolo, aby Matka Celesta bola plná jeho Ducha, aby nežila už ona, ale aby jeho Duch žil v nej!

- Duša naplnená Duchom Svätým nezanedbá nijaký prostriedok ani nijakú možnosť, aby Boha všetci milovali. Chcela by, aby všetky srdcia horeli tou istou láskou. Vtedy sa stráca prirodzená ľudská závisť, lebo človek sa teší z dobra iných ako zo svojho vlastného. Podobne ako svätí v nebi sa tešia navzájom svojím dobrom, každý zo šťastia druhého a zakúšajú pritom slávu Božieho pokoja. V tomto stave človek žije veľmi horlivo, v plameni lásky, lebo vždy a na všetko odpovedá láskou. A láska hľadá, láska vidí, láska počuje, láska miluje, láska myslí, láska túži, láska všetko rozumie. V láske chcem žiť po celú večnosť!

Sme Božie deti, a tedaJežiš nám chce dať toho istého Ducha!

- Matka Celesta sa v svojej každodennej rannej modlitbe modlila o oheň Ducha nielen pre seba ale aj iných: Môj Pane, udeľ Ducha Svätého a horlivosť služobníkom evanjelia. Daruj svetu sväté duše, ktoré budú hlásať evanjelium s horlivým srdcom a rozpaleným duchom, aby ich slová ako šípy prenikali do ľudských srdc. Zverujem ti všetkých kňazov, rehoľníkov a pustovníkov, aby boli horiacimi pochodňami, ktoré prinesú svetlo a povzbudenie všetkým ľuďom a národom.

Záver:

Mali sme možnosť aspoň trochu nahliadnuť na cestu modlitby bl. Matky Márie Celesty, na jej spôsob ako milovala, ako sa otvárala na Božiu lásku. A čo my? Ona je už svätá a my sme „svätí vo výrobe“, sme ešte na ceste, nie v cieľi. Jej svedectvo, obrazy ktorými vyjadrovala to, čo je ťažké vyjadriť slovami, môžu byť pre nás povzbudením, inšpiráciou, posilou, svetlom v našom kráčaní...ale to nikdy nebudeme my. Treba každému z nás hľadať svoju cestu modlitby, svoje obrazy modlitby, pretože vzťah Boha ku každej duši je jedinečný a neopakovateľný. Sám Ježiš raz povedal Márii Celeste a hovorí to aj nám: „Každá duša je jediná, nádherná a milovaná. Preto si pre mňa jedinou a ja som pre teba jediný“(Rozhovory, s. 53/ 13). Milujem všetky duše a túžim po jedinečnom dobre každej z nich“. (R, s. 25)

Prosme aj na jej príhovor Ježiša, aby nám dal oheň svojho Ducha, ktorý sa v nás bude modliť, ktorý nás bude zapalovať aby sme horiac jeho láskou, láskou zapalovali aj iných...

„Pane, udeľ mi milosť rozniecovať lásku k tebe vo všetkých stvoreniach a zjavovať svetu tvoju slávu“. (Med. na advent, s. 109)